

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: I. H., IČO X
místo podnikání J. J. 560/1, O.
zastoupeného advokátem Mgr. Stanislavem Sochořem
sídlem Pavelčákova 14, Olomouc

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31125/16/5300-22441-711913,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou podanou u krajského soudu dne 13. 9. 2016 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31125/16/5300-22441-711913, kterým žalovaný zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1832381/15/3101-52521-809568, č. j. 1832571/15/3101-52521-809568, č. j. 1832641/15/3101-52521-809568, č. j. 1832660/15/3101-52521-809568, č. j. 1832686/15/3101-52521-809568, č. j. 1832709/15/3101-52521-809568, č. j. 1832733/15/3101-52521-809568, č. j. 1832745/15/3101-52521-809568, č. j. 1832778/15/3101-52521-809568 a č. j. 1832793/15/3101-52521-809568. Finanční úřad ve shora specifikovaných rozhodnutích doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) a vyměřil penále.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány účelově hodnotily provedené důkazy ve snaze dosáhnout doměření daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil důkazy prokazující neexistenci zdanitelného plnění, aniž by provedené důkazy hodnotil vzájemně, v celkovém kontextu a souhrnně.
3. Žalobce uvedl, že v řízení před správními orgány předložil smlouvu prokazující existenci závazkového vztahu s J. K. jako zprostředkovatelem.
4. Ze svědeckých výpovědí podle žalobce jasně vyplývalo, že Ing. L. Š. a Ing. M. S. jako představitelé budoucích odběratelů žalobce jednali před navázáním spolupráce s J. K. o možnosti odběru služeb od žalobce.
5. Žalobce namítal, že vzájemné vztahy mezi ním a J. K. existují dlouhodobě, nepřetržitě, od doby zahájení spolupráce žalobce se společností Lidl Česká Republika v. o. s. (dále jen „Lidl“) a Kaufland Česká Republika v. o. s. (dále jen „Kaufland“) do doby kontroly finančního úřadu. Rozsah fakturace J. K. je „*v přímé relaci k rozsahu fakturace žalobce uvedeným dodavatelům*“. Charakter a rozsah plnění J. K. je navázán na obraty žalobce s odběrateli.
6. Podle žalobce je běžné, že se zprostředkovatelé finančně podílejí na příjmech druhé smluvní strany dlouhou dobu po uskutečnění zprostředkovatelské činnosti.
7. Žalobce dále tvrdil, že si žalovaný v napadeném rozhodnutí protiřečí, když tvrdí, že pouhá existence daňových dokladů neprokazuje faktické uskutečnění uvedených zdanitelných plnění a současně uvádí, že „*žalobce na předložených daňových dokladech vykazuje jiné skutečnosti, než sám tvrdí*“. Rozhodující je, zda žalobce splnil zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Žalovaný tak pro sebe výhodným způsobem směšuje formální stránku dokladů se skutečným plněním J. K.
8. Žalobce měl z důkazů provedených před správními orgány jednoznačně za to, že zdanitelná plnění byla ujednána, žalobce a paní K. se vzájemnou dohodou dlouhodobě řídili a dodržovali ji. Žalovaný proto neměl pravdu, když tvrdil, že žalobce zdanitelná plnění neprokázal.
9. K žalobě se vyjádřil žalovaný. Uvedl, že přeložená smlouva o zprostředkování osvědčuje pouze existenci smluvního vztahu mezi žalobcem a J. K., což žalovaný nečinil sporným. Smlouva o zprostředkování však nemohla osvědčit jako důkaz zprostředkování obchodní spolupráce se společností Lidl a Kaufland. Žalobce předložil smlouvu o zprostředkování z roku 2009, J. K. jako svědkyně ale uvedla, že zprostředkovatelskou činnost pro žalobce prováděla už dříve. Podle žalovaného je nepravděpodobné, že by fakturace úkonů provedených např. v roce 2004 proběhla až v roce 2011, přičemž výplata by probíhala dle smlouvy z roku 2009 za situace, že žalobce měl již několik let navázanou obchodní spolupráci se společností Lidl. Žalovaný nečinil spornou existenci závazkového vztahu

mezi žalobcem a J. K., ale dospěl k závěru, že smlouva o zprostředkování neprokazuje oprávněnost nároku na odpočet DPH.

10. K námitce týkající se svědků Ing. M. S., Ing. L. Š. a J. K. žalovaný po podrobném popisu výpovědí svědků uvedl, že ani po provedených svědeckých výpovědích nebyly odstraněny pochybnosti správních orgánů o faktickém uskutečnění služeb, které žalobce vykázal. Svědecké výpovědi neodstranily pochybnosti v otázce zprostředkování prvotního kontaktu žalobce a jeho budoucích zákazníků, tedy ani nová zjištění finančního úřadu nepotvrdila, že se na zprostředkování kontaktů podílela J. K. Žalovaný tedy zopakoval, že žalobce neprokázal uskutečnění deklarovaných služeb, tedy že paní K. zprostředkovala obchodní spolupráci mezi žalobcem a společnostmi Lidl a Kaufland. Naopak žalovaný zjistil, že žalobce navázal spolupráci s těmito společnostmi na základě úspěchu ve výběrových řízeních nezávisle na jakémkoli zprostředkovateli. Žalobce tedy ani svědeckými výpověďmi neprokázal oprávněnost nároku na odpočet DPH.
11. Žalovaný vysvětlil, že nezpochybňoval dlouhodobost právních vztahů žalobce a J. K. V nyní rozhodované věci je podstatné pouze to, zda žalobce splnil podmínky vyplývající z § 72 až 79 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a zda v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázal oprávněnost nároku na odpočet DPH. Tak se ale nestalo, žalobce proto neunesl důkazní břemeno.
12. Žalovaný doplnil, že odkaz žalobce na podnikatelské zvyklosti při zprostředkování jej nemůže zbavit důkazního břemene. Žalobce jako ekonomicky činný subjekt musí zachovávat určitou míru obezřetnosti a vzhledem k povaze vykazovaných plnění si zajišťovat potřebné podklady, které jsou způsobilé prokázat oprávněnost nároku na odpočet DPH. V zájmu žalobce je, aby i nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění plnění skutečně došlo. Tím, že si žalobce tyto důkazy neopatřil, se zbavil možnosti prokázat svá tvrzení v rámci daňového řízení.
13. Žalovaný odmítl obecnou námitku, že účelově hodnotil a posuzoval provedené důkazy.
14. Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti. Žalobce jako fyzická osoba podal řádná daňová přiznání k DPH za zdaňovací období leden – únor 2011, duben – květen 2011 a červenec – prosinec 2011. Dále podal dodatečná daňová přiznání k DPH za srpen a září 2011. V těchto daňových přiznáních žalobce uplatňoval nárok na odpočet daně z přijatých plnění spočívajících v poskytnutí zprostředkovatelských služeb paní J. K. Ta měla zprostředkovat v předmětných zdaňovacích obdobích obchodní spolupráci žalobce se společnostmi Lidl a Kaufland. Finanční úřad provedl u žalobce daňovou kontrolu, jejímž předmětem byly daňové povinnosti a tvrzení odvolatele v rozsahu DPH za zdaňovací období roku leden až prosinec 2011 a daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Finančnímu úřadu se nepodařilo během daňové kontroly odstranit pochybnosti o údajích vykazovaných v daňových přiznáních, konkrétně o oprávněnosti uplatnit nárok na odpočet daně. Předmětem těchto plnění mělo být, jak vyplývá z předložených daňových dokladů, zajištění tisku billboardů pro společnost Lidl a Kaufland, přepravní logistika a zajištění reklamních polepů pro společnost Lidl. Plnění měl žalobce přijmout od J. K. Podle finančního úřadu žalobce neprokázal, že k přijetí zdanitelného plnění došlo tak, jak žalobce uvedl v předložených daňových dokladech, a že nárok na odpočet daně žalobce uplatnil oprávněně podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Finanční úřad proto neuznal nárok žalobce na odpočet daně z těchto plnění a doměřil mu daň.

15. Finanční úřad proto vydal 2. 12. 2015 dodatečné platební výměry na DPH, kterými rozhodl o doměření daně a o penále. Proti těmto rozhodnutím žalobce brojil odvoláním. Žalovaný odvolání proti dodatečným platebním výměrům zamítl a tato rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
17. Podstatou sporu je otázka, zda správce daně a žalovaný prokázali skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcem předložených daňových dokladů, a v návaznosti na to posouzení, zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 ZDPH. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění, tedy zprostředkování obchodní spolupráce mezi žalobcem a společnostmi Lidl a Kaufland J. K.
18. Princip DPH je postaven na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím plátce daně. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. ZDPH však za určitých podmínek dává možnost plátců daně tuto daň ze státního rozpočtu, odvedenou do něj jinými plátců, získat zpět, a to formou odpočtu daně. Plátců má nárok na odpočet daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, pokud toto plnění použije v rámci své ekonomické činnosti. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek (§ 72 a § 73 ZDPH). Plátců, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. Platí, že „...nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká tehdy, pokud plátců použije přijaté zdanitelné plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti za splnění dalších zákonem vymezených podmínek (§ 72 a následující zákona o dani z přidané hodnoty). Daňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci - tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71).
19. Základem sporu je posouzení otázky unesení důkazního břemene pro přiznání nároku na odpočet DPH. V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné odkázat k otázce rozložení důkazního břemene na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 277/2016-47, dle kterého rozložením důkazního břemene v daňovém

řízení „se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, postačí proto shrnout, že obecně v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt, který nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Daňový subjekt splní svou povinnost zpravidla předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů. Daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být ovšem dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval. Existence účetních dokladů nebo faktur totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se transakce, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila“ (viz např. rozsudky ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117, nebo ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45).

20. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku vyslovil, že i přes předložení formálně bezvadných účetních dokladů proto mohou správci daně vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností [viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, nebo nálezný Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02; s ohledem na v podstatě totožné znění § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinného do 31. 12. 2010, je judikatura vztahující se k posledně citovanému ustanovení plně použitelná i pro dokazování podle daňového řádu]. V případě prokázání vážných a důvodných pochyb správce daně unese své důkazní břemeno, a to se přenáší zpět na daňový subjekt.
21. Nejvyšší správní soud doplnil, že „za této situace je pak na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví“ (viz např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, nebo ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63).
22. V nyní posuzované věci není sporné, zda žalobce unesl primární důkazní břemeno, neboť předložil smlouvu uzavřenou mezi ním a J. K., i daňové doklady. Nicméně spornou otázkou zůstává, zda paní K. skutečně poskytla plnění tvrzené žalobcem, tedy že zprostředkovala v předmětných zdaňovacích obdobích obchodní spolupráci se společnostmi Lidl a Kaufland.
23. Podle názoru krajského soudu finančnímu úřadu oprávněně a odůvodněně vznikly pochybnosti o údajích vykazovaných v daňových přiznáních žalobce, konkrétně o oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet vyplývající z plnění paní K.
24. Na úvod vlastního odůvodnění krajský soud uvádí, že neshledal porušení pravidel pro hodnocení důkazů ze strany žalovaného. Z ničeho nevyplývá, že by žalovaný důkazy hodnotil účelově, nelze mu ani vytknout, že by důkazy nehodnotil v celkovém kontextu a souhrnně. Žalobce svá tvrzení o účelovém a vadném hodnocení důkazů nepodložil žádnými konkrétními tvrzeními či argumenty, krajský soud se proto touto námitkou dále nezabýval.

25. Žalobce namítal, že v rámci daňového řízení předložil zprostředkovatelskou smlouvu prokazující závazkový vztah s J. K. Podle krajského soudu z předložených podkladů i vyjádření žalovaného nevyplývá, že by žalovaný v průběhu daňového řízení zpochybňoval smluvní vztah mezi žalobcem a J. K., samotná existence smlouvy však bez dalšího nemůže prokázat oprávněnost nároku na odpočet DPH.
26. Žalobce dále tvrdil, že na základě výpovědi J. K., Ing. L. Š. a Ing. M. S. prokázal, že tyto osoby před navázáním spolupráce se společností Lidl a Kaufland jednaly s J. K. o možnosti odběru služeb od žalobce a na základě tohoto jednání došlo ke zprostředkování obchodní spolupráce. S tímto tvrzením krajský soud nesouhlasí.
27. Z protokolu o výsledku svědka Ing. M. S. ze dne 10. 3. 2015, č. j. 1107839/15/2110-60562-202057, vyplynulo, že si Ing. S. není vědom toho, že by společnost Lidl byla v jakémkoli obchodním vztahu s J. K. Ing. S. znal osobně žalobce i další osoby, např. pana K., k J. K. však pouze uvedl, že „za pana H. se mnou v počátku nějaká paní jednala, ale jistě se nejmenovala K., na její jméno si nemohu vzpomenout“. Dále sdělil, že v roce 2003 u zrodu spolupráce se společností Lidl nějaká paní byla, ale detaily si nepamatoval. Při zahajování spolupráce s konkrétními společnostmi podle Ing. S. docházelo tak, že nabídky dodavatelé zasílali přímo společnosti Lidl, ta tyto nabídky posléze ověřila; samotnému uzavření smlouvy předcházely vždy vzorové obchody.
28. Správce daně vyslechnul i Ing. Š. dne 18. 2. 2015 (protokol o výsledku č. j. 1104241/15/2010-62562-100802). Ten v průběhu výsledku uvedl, že J. K. zná, že svědkovi ústně navrhla zprostředkování a poté také zprostředkovala obchodní spolupráci mezi žalobcem a společností Kaufland, zřejmě v roce 2009. Následná jednání již společnost Kaufland vedla přímo s žalobcem, společnost Kaufland v obchodním kontaktu s paní K. nebyla. Vlastní obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností Kaufland vznikla tak, že žalobce zaslal společnosti Kaufland nabídku, na základě které poté vyhrál touto společností vyhlášené výběrové řízení.
29. V protokolu o výsledku svědkyně J. K. ze dne 16. 2. 2015, č. j. 329574/15/3101-61561-805246, tato svědkyně uvedla, že nevykonávala nic fyzicky, přímo se zákazníky Kaufland a Lidl jednal pouze žalobce, ona už „brala jen provize“ z činnosti z jednotlivých zakázek společností žalobce. Uvedla, že žalobci vypomáhala pouze v počátku, v roce 2002. Tisk podkladů, zpracování a sortování billboardů prováděla jen v roce 2002. Po tomto období zasílala společnost Kaufland a Lidl poptávky přímo žalobci. V roce 2002 pomáhala svědkyně „nabalit“ billboardy do různých měst, pomáhala se sortováním. K fakturám z roku 2011, které v rámci daňového řízení předložil žalobce, svědkyně uvedla, že se jedná o provize za billboardy a za servis. Následně opravila, že se jednalo o zprostředkování. Z protokolu vyplynulo, že svědkyně pouze předala kontakt na žalobce Ing. S., poté s ním jednala pouze telefonicky, veškerá další jednání již vedl žalobce nebo manžel svědkyně, který je zaměstnancem žalobce. Platba provize probíhala tak, že žalobce svědkyni vždy pouze sdělil obrát za daný měsíc a následně jí zaslal 4% měsíčního obrátu jako provizi. Svědkyně dále tvrdila, že v roce 2002 v prodejně společnosti Lidl oslovila Ing. S., kterému předala kontakt na žalobce, jménem žalobce ale svědkyně nevystupovala. K dalšímu kontaktu mezi svědkyní a zástupci společnosti Lidl již nedošlo. Obdobným způsobem zprostředkovala svědkyně spolupráci se společností Kaufland. Na „nějaké akci v Praze“ předala Ing. Š. kontakt na žalobce. Žalobce následně sám zaslal společnosti Kaufland nabídku do výběrového řízení, které se každý rok opakuje. J. K. již další spolupráci pro žalobce či jinou společnost nezprostředkovala.

30. Krajský soud k námitce o nepřetržitých vzájemných vztazích žalobce a J. K. uvádí, že tuto skutečnost správní orgány také nezpochybnily. Žalovaný zjišťoval, zda žalobce prokázal oprávněnost nároku na odpočet DPH, zda unesl důkazní břemeno a dospěl k závěru, že nikoliv. Žalovaný uzavřel, že se žalobci nepodařilo prokázat, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech, které žalobce předložil v průběhu daňového řízení. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Žalobce předložil správním orgánům faktury, na nichž je uveden jako dodavatel J. K. a konečný příjemce žalobce. V textu faktury je uvedeno: „*Fakturujeme vám za zajištění tisku BB na a Kaufland přepravní logistiku + zajištění polepů LIDL částku..*“ nebo „*Fakturujeme vám za zajištění tisku BB na LIDL a Kaufland přepravní logistiku částku...*“. Žalobce ale v průběhu daňového řízení neprokázal, že by J. K. fakturované činnosti skutečně provedla. J. K. v průběhu již zmiňované svědecké výpovědi popřela, že by zajišťovala vlastní tisk billboardů či polepů. Pouze sdělila, že pomáhala „*nabalit*“ billboardy a dále se v roce 2002 či 2003 podílela na sortování billboardů. Všechny ostatní činnosti vykonával žalobce samostatně, J. K. se zástupci společnosti Lidl či Kaufland samostatně nejednala.
31. Žalobce v průběhu daňového řízení vysvětlil, že platby ve prospěch J. K. vyplývaly ze smlouvy o zprostředkování spolupráce, jednalo se o provize vyplývající z měsíčního obratu. Součástí spisové dokumentace je Smlouva o zajištění reklamních prací ze dne 6. 8. 2007, podle které se J. K. zavázala pro žalobce zajišťovat tiskové podklady, zpracování a sortování billboardů pro společnost Lidl a dále zajišťovat potřebnou logistiku. Žalobce však předložil smlouvu o zprostředkování ze dne 25. 8. 2009, podle které náleží J. K. provize 4% z obratu žalobce ze zakázek uskutečněných mezi ním a zákazníkem na základě zprostředkování. J. K. měla na základě této smlouvy zajišťovat nové zákazníky pro obchodní spolupráci. Daňové doklady předložené žalobcem ale jasně odkazují na činnosti upravené ve smlouvě o zajištění reklamních prací, nikoli na zprostředkovatelskou činnost. Žalobce také neprokázal, z jakých podkladů vycházel při výpočtu měsíční odměny J. K. Ze svědeckých výpovědí dále vyplynulo, že obchodní spolupráce se společností Kaufland začala na základě úspěchu žalobce ve výběrovém řízení. U společnosti Lidl nastala tak, že J. K. sice zaměstnanci společnosti Lidl v roce 2003 předala kontakt na žalobce, ale následná jednání směřující k obchodní spolupráci prováděl žalobce již sám.
32. Na základě shora uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobcem předložené a navržené důkazní prostředky neprokázaly, že by J. K. vykonávala zprostředkovatelskou činnost v žalobcem tvrzeném rozsahu, a dále zda služby uvedené v daňových dokladech vystavených J. K. tato osoba skutečně provedla, resp. zda J. K. realizovala plnění, ze kterých měl vzniknout nárok na odpočet DPH. Krajský soud se shoduje se žalovaným, že předloženými důkazními prostředky, tj. ani fakturami ani výslechy svědků, žalobce neprokázal, jaké služby či jakou zprostředkovatelskou činnost J. K. skutečně poskytl.
33. V této souvislosti lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 Afs 82/2011-137, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*za oprávněný nárok na odpočet DPH lze považovat nikoliv takový nárok, který je pouze doložen perfektním daňovým dokladem (je-li naplněna formální stránka nároku na odpočet daně), ale až nárok, je-li tento stvrzen také po stránce faktické. To znamená tehdy, jsou-li naplněny a prokázány jeho materiální znaky – tj. samotné hmotně-právní podmínky, na jejichž základě tento nárok vzniká (podmínky v ustanovení § 19 odst. 1 ZDPH). Oprávněným je nárok*

na odpočet DPH jen v takovém případě, kdy je v daňovém řízení doloženo a prokázáno (je-li průkaz těchto podmínek vyžadován), že plátce daně (zde stěžovatelka) skutečně přijal zdanitelná plnění (§ 2 ZDPH), že tato plnění byla uskutečněna jiným plátcem (§ 5 ZDPH) a že plátce, který je přijal (zde stěžovatelka) je použije při svém podnikání.“. V nyní rozhodované věci sice žalobce předložil perfektní faktury, neprokázal však faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Z předložených podkladů vyplynulo, že spolupráce se společností Kaufland vznikla na základě výběrového řízení, spolupráce se společností Lidl vznikla již v roce 2003; žalobce tak neprokázal, že nárok na odpočet DPH za zprostředkovatelské služby J. K. v roce 2011 je oprávněný. Krajský soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že žalobce neunesl důkazní břemeno.

34. Jelikož krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. prosince 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu